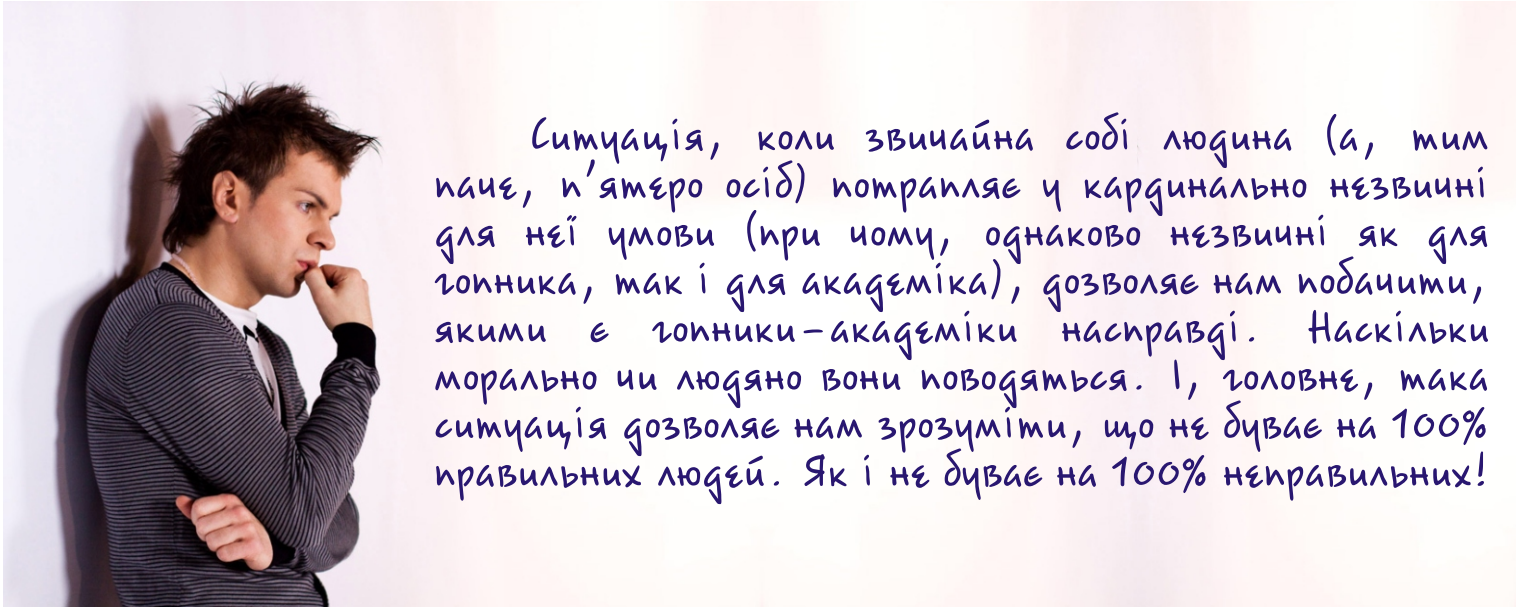

ТВОЇ ПРОБЛЕМИ ТЕПЕР - ЦЕ ЛИШЕ ЗАВДАННЯ ГРИ

Владіслав Левицький

про нову книгу «П'ятеро в ліфті, не рахуючи музи»

...П'ятниця тринадцяте, малюнок кави на дні філіжанки, сні на третіх півнях, п'ять копійок у лівому конверсі... Впізнаєте? Це ж все те, чим ми свідомо чи вже й несвідомо послуговуємося щодня: прикмети, «знаки долі», обереги...

Книгу Алєкса Конічіви «П'ятеро в ліфті, не рахуючи музи» я читав під час перельотів – коли мав, як кажуть, час на літературу. І чим ближче знайомився з персонажами і подіями, які з ними траплялися, тим більше мене охоплювало відчуття «дежав'ю»: десь я таке уже бачив.

Згадав! Усі ми на першому курсі університету чи, до прикладу, під час літньої відпустки зачитувалися «Алхіміком» Пауло Коельо. Культовий заокеанський письменник легко і невимушено водив нас за руку туди, де починається Доля Людини – і показував, що починається вона з нас. Відчуття того, що саме ти є головною дійовою особою і режисером реаліті-шоу з назвою «Життя», посилювалося з кожною перегорнутою сторінкою. «Знаки долі» ввижалися на надщербленому поручні у трамваї, у формі окулярів фармацевта в аптеці, в інтонації, з якою хтось побажав тобі доброго ранку... А бажання жити своє життя по-своєму посилювалося і посилювалося. Ефекту досягнуто, пане Коельо!

Звісно, з часом через неймовірну популярність коелівського «Алхіміка», цю книжку почали називати попсою літератури. Але це вже зовсім інша історія.

Так от... Читаючи нову повість-квест Алєкса Конічиви «П'ятеро в ліфті, не рахуючи музи», я переживав схожі відчуття. Щоправда, якщо коелівські герої живуть у світі більш-менш реальному, то конічівські герої живуть невідомо-де! І трапляється з ними (повірте!) невідомо-що! Тож до останньої сторінки читача не покине відчуття нереалізованої інтриги – мовляв, що такого трапилось з тією музою?! Чому вона з цими людьми бавиться аж так?!

А ще... Раптом усвідомлюєш, що монетка у лівому конверсі – це всього лиш монетка у лівому конверсі. А чимось більшим вона стане лише за умови, що ти сам цього захочеш. І п'ятниця тринадцяте лишиться лише датою, якщо не зважати на дрібниці. І що, може, твої проблеми тепер – це лише завдання гри, якою керує хтось інший (може, ти?). Тож давайте бавитись в ігри!

Ситуація, коли звичайна собі людина (а, тим паче, п'ятеро осіб) потрапляє у кардинально незвичні для неї умови (при чому, однаково незвичні як для гопника, так і для академіка), дозволяє нам побачити, якими є гопники-академіки насправді. Наскільки морально чи людяно вони поведуться. І, головне, така ситуація дозволяє нам зрозуміти, що не буває на 100% правильних людей. Як і не буває на 100% неправильних!

А ще... Раптом усвідомлюєш, що монетка у лівому конверсі – це всього лиш монетка у лівому конверсі. А чимось більшим вона стане лише за умови, що ти сам цього захочеш. І п'ятниця тринадцяте лишиться лише датою, якщо не зважати на дрібниці. І що, може, твої проблеми тепер – це лише завдання гри, якою керує хтось інший (може, ти?). Тож давайте бавитись в ігри!

Однак якщо спуститися з небес метарівнів на грішну землю, то особливо хочеться виділити «Історію гномів», яка посідає у книзі чільне місце. А про те, чим уся ця катавасія зі звичайним ліфтом у звичайному офісному центрі звичайного собі найкращого міста на землі закінчилася, я вам не розповім. Самі усе побачите!

Владіслав Левицький, співак, який співає

PS: А особисто Алєксу бажаю, щоб «П'ятеро в ліфті...» стали таки попсою літератури ;)